

ANALIZA TEHNICILOR DE CORECTARE A ERORILOR ÎN STUDIAREA LIMBII ENGLEZE CU OBIECTIVE UNIVERSITARE

Carolina BUDURINA-GOREACII

În procesul de studiere a limbii engleze cu obiective universitare, studenții comit mai multe erori. Erorile pot fi definite ca fiind greșeli la nivel de competență și se comit în mod sistematic în exprimarea orală sau scrisă în cadrul cursurilor practice de limbă engleză. Erorile sunt cauzate de lipsa cunoștințelor privind regulile de limbaj și sunt rezultatul cunoașterii incomplete.

În sens restrâns, termenii de „eroare” și „greșeală” au interpretare identică. Totuși, se menționează că nu toate greșelile sunt erori, însă toate erorile sunt greșeli. Erorile sau greșelile constituie abateri de la normele de limbaj, dar cauzele comiterii acestora sunt diferite. În general, orice abatere în contextul exprimării, scrierii sau argumentării asupra unui subiect, care este comisă din cauza lipsei de cunoaștere a regulilor principale, este numită eroare. O altă abordare prezintă faptul că dacă erorile se comit ocazional, atunci greșelile au loc în mod sistematic, adică se comit de mai multe ori. Analiza erorilor reprezintă procesul de identificare a erorilor comise de către student, contribuie la formularea cauzelor de comitere a acestora, dar asigurarea integrității lingvistice în contextul studierii limbii engleze cu obiective universitare.

Putem clasifica erorile din punct de vedere productiv (în exprimarea orală sau scrisă) sau receptiv (privind înțelegerea greșită). Totuși, o abordare mai detaliată, în acest context, este exprimată mai jos:

- erori lexicale – cu privire la utilizarea incorectă a vocabularului;
- erori fonologice – adică greșeli de pronunție;
- erori sintactice – care presupune comiterea greșelilor gramaticale;

- erori de exprimare – neînțelegere cu privire la intenția unui vorbitor sau semnificație;

- erori pragmatice – eșecul de a aplica regulile de conversație.

Există șase etape în analiza erorilor, printre care putem menționa: colectarea datelor, identificarea, descrierea, explicația și corectarea erorilor.

Colectarea datelor. Aceasta reprezintă prima etapă de analiză a erorilor, în care are loc colectarea datelor relevante. Ele pot fi scrise sau vorbite, generale sau specifice.

Identificarea datelor. După ce datele au fost colectate, are loc procesul de identificare a erorilor. Aceasta presupune examinarea erorilor distinctiv. Pentru aceasta, erorile se deosebesc de greșeli în general.

Descrierea erorilor. După ce au fost identificate toate erorile, urmează descrierea acestora.

Explicarea erorilor. Deseori comiterea erorilor poate fi explicată prin referire la metodele și tehnicile de predare greșite. Câteodată însă aceste erori pot fi comise și din cauza dificultăților inerente care există în limba engleză.

Corectarea erorilor. În corectarea erorilor, profesorii fie le corectează, fie propune studenților să facă aceasta [1].

Există câteva tehnici de corectare a erorilor, și anume: tehnici de corectare a profesorului, autocorectarea, adică de însuși student și corectarea între studenți.

I. În corectarea erorilor, profesorii deseori utilizează mai multe tipuri de corectare. Mai jos, vom face referință la câteva dintre ele:

1. **Corectarea explicită.** Profesorul indică clar faptul că rostirea studentului a fost incorectă, oferindu-se forma corectă.

2. **Reformularea întrebărilor.** Fără a indica direct că rostirea studentului a fost incorectă, profesorul reformulează implicit eroarea comisă, pentru ca studentul să-și înțeleagă eroarea și să se corecteze.

3. **Clarificarea răspunsurilor.** Prin utilizarea frazelor de genul „Scuzați-mă, ” sau „Nu înțeleg,.....”, profesorul indică faptul că mesajul nu a fost înțeles sau că rostirea studentului conținea o greșeală și că este necesară o repetare sau o reformulare a răspunsului oferit.

4. **Indicii metalingvistice.** Fără a oferi forma corectă, profesorul pune întrebări, oferă comentarii sau informații cu privire la exprimarea studentului (de exemplu, „Este oare acest termen în limba engleză?”).

5. **Indicarea explicită a erorilor.** Profesorul provoacă direct exprimarea corectă a studentului prin adresarea întrebărilor (de exemplu, „Cum putem spune aceasta în limba engleză?”), sau prin solicitarea studenților de a-și reformula exprimarea (de exemplu, „spuneți aceasta din nou”). Indicarea explicită a erorilor diferă de întrebările propriu-zise prin aceea că ele necesită mai mult decât răspunsurile scurte de tip „da” sau „nu”.

6. *Repetiția*. Profesorul repetă eroarea studentului prin ajustarea intonației pentru a-i atrage atenția studentului asupra erorii comise [2, p. 2-3].

II. Tehnica de autocorectare este unul dintre cele mai bune instrumente de corectare a erorilor în care profesorul ghidează, verifică și oferă câteva sugestii. Acesta încurajează studenții să-și corecteze erorile ei înșiși. În cazul în care studenții se obișnuiesc să se autocorecteze, atunci ei rareori comit erori. Astfel, ar trebui să se ofere posibilitate studenților să comită erori și să-și corecteze erorile, fapt ce-i motivează să devină mai activi la cursurile practice, dar și să-și consolideze performanțele lingvistice de comunicare și analiză asupra unui anumit subiect. Audierea, vorbirea, citirea și scrierea sunt cele patru abilități de limbaj. Cu toate acestea, corectarea poate fi aplicată doar în competențele productive, adică scris și vorbit.

III. Tehnica corectării de la egal la egal nu are un caracter uniform și, prin urmare, impactul acesteia variază. Din practica predării limbii engleze cu obiective universitare, s-a observat că corectarea de la egal la egal în cadrul orelor practice atât când este vorba de exprimarea scrisă, cât și orală a studenților se exprimă în moduri diferite. Corectarea de la egal la egal în exprimarea orală are loc atunci când profesorul întreabă ceva de la un student, iar el oferă răspuns greșit. Atunci profesorul desemnează o persoană (sau cere restul grupei), să ofere răspunsul corect. Pe de altă parte, în exprimarea scrisă, spre ex. lucrări de control, eseuri, studenții fac schimb de lucrări între ei pentru a le verifica din punct de vedere gramatical, lexical, exprimare etc. Având în vedere că natura corectării este diferită, problemele și impactul tehnicilor utilizate sunt, de asemenea, diferite și acestea sunt explicate mai jos.

În exprimarea orală, când studentul corectează erorile colegului său, cealaltă parte se poate simți incomod. Totodată, această metodă poate deveni eficientă și depășește pragul emoțional, atunci când profesorul o utilizează mai des la cursurile practice, iar studenții se obișnuiesc mai ușor cu ceea ce deja urmează [3, p. 13].

Se crede că rolul corectării erorilor nu poate fi ignorat. Erorile comise de către studenți trebuie să fie corectate, dar ar trebui să fie corectate cu înțelepciune. În cazul în care tehnicile de corectare sunt descurajatoare, procesul de studiere a limbii engleze cu obiective universitare este mai puțin eficient. Prin urmare, profesorul ar trebui să identifice acele tehnici de corectare a erorilor care să producă rezultate constructive de consolidare a cunoștințelor, iar diversitatea tehnicilor poate fi utilizată în dependență de nivelul grupelor de studenți, dacă ne referim la capacitatea acestora de a se exprima oral sau în scris la orele practice de limbă engleză.

Referințe:

1. *Error analysis and self correction in the development of SLA. Published March 2012, 11* <http://grishamareetu.wordpress.com/2012/03/11/error-analysis-and-self-correction-in-the-development-of-sla/>

2. TEDICK, D. Research on Error Correction and Implications for Classroom Teaching. In: *The Bridge*. ACIE Newsletter. Center for Advanced Research on Language Acquisition, University of Minnesota, 1999. <http://www.carla.umn.edu/immersion/acie/vol1/May1998.pdf>
3. SULTANA, A. Peer correction in ESL classrooms. In: *BRAC University Journal*. 2009, vol. V1, no. 1, p. 11-19.
4. <http://dspace.bracu.ac.bd/bitstream/handle/10361/450/Asifa.Sultana.pdf?sequence=1>